

Remisspromemoria

– ändrade föreskrifter om resolution

Sammanfattning

Riksgäldskontoret (Riksgälden) föreslår ändringar i Riksgäldskontorets föreskrifter (RGKFS 2015:2) om resolution. Ändringarna innebär ett införande av ett krav på vissa svenska företag som omfattas av lagen (2015:1016) om resolution att upprätta ett register över finansiella avtal. Förslaget innehåller också bestämmelser om vad registret ska innehålla samt när och på vilket sätt de berörda företagen ska lämna uppgifter ur registret till Riksgälden.

De föreslagna ändringarna förväntas medföra positiva effekter på förutsättningarna för att genomföra resolution. För företagen innebär ändringarna samtidigt att det ställs krav som eventuellt kommer att medföra vissa kostnader.

Föreskriftsändringarna föreslås träda i kraft den 1 juli 2023 men börja tillämpas för tiden från och med den 1 januari 2024.

Innehåll

Sammanfattning	2
1. Förslag till föreskrifter	4
2. Utgångspunkter	6
2.1 Bakgrund	6
2.2 Regleringsalternativ	7
2.3 Rättsliga förutsättningar	7
3. Motivering och överväganden	8
3.1 Register över finansiella avtal	8
3.1.1 Allmänt	8
3.1.2 Krav på att upprätta register över finansiella avtal och vilka företag som ska omfattas	8
3.1.3 Finansiella avtal ska definieras	10
3.1.4 Vad avtalsregistret ska innehålla	10
3.1.5 Uppgiftslämning ur registret	12
3.1.6 Samråd och samordning med Finansinspektionen	12
3.1.7 Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser	13
4. Förslagets konsekvenser	14
4.1 Konsekvenser för samhället	14
4.2 Konsekvenser för företagen	14
4.3 Konsekvenser för Riksgälden	16
4.4 Överensstämmelse med unionsrätten	16
4.5 Ikraftträdande	16
4.6 Speciella informationsinsatser	16

1. Förslag till föreskrifter

Riksgälden har följande förslag till föreskrifter.

Förslag till föreskrifter om ändring i Riksgäldskontorets föreskrifter (RGKFS 2015:2) om resolution

Riksgäldskontoret föreskriver¹ med stöd av 22 § förordningen (2015:1034) om resolution i fråga om Riksgäldskontorets föreskrifter (RGKFS 2015:2) om resolution

dels att 1 kap. 2 § ska ha följande lydelse,

dels att det ska införas ett nytt kapitel, 10 kap., av följande lydelse.

1 kap.

2 § Termer och uttryck som används i föreskrifterna har samma betydelse och tillämpningsområde som i lagen (2015:1016) om resolution.

Med finansiella avtal avses sådana avtal som anges i artikel 2.1.100 a) – f) i krishanteringsdirektivet.

10 kap. Register över finansiella avtal

1 § Ett företag som avses i 1 kap. 1 § första stycket 1 och 2 lagen (2015:1016) om resolution och som är en resolutionsenhet, eller som är ett dotterföretag till en sådan resolutionsenhet, ska upprätta ett register över finansiella avtal.

2 § Ett register ska för varje finansiellt avtal innehålla åtminstone de uppgifter som följer av bilagan till kommissionens delegerade förordning (EU) 2016/1712.

Företaget ska uppdatera registret löpande.

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012.

3 § Ett företag ska till Riksgäldskontoret lämna de registeruppgifter som Riksgäldskontoret begär. Uppgifterna ska lämnas omedelbart om Riksgäldskontoret begär det.

Uppgifterna ska lämnas i ett vanligt förekommande elektroniskt format och vara strukturerade enligt bilagan i 2 § första stycket.

-
1. Dessa föreskrifter träder i kraft den 1 juli 2023.
 2. Bestämmelserna i 10 kap. tillämpas för tid från och med den 1 januari 2024.

2. Utgångspunkter

2.1 Bakgrund

Det unionsrättsliga regelverket om hantering av kreditinstitut och vissa andra finansiella företag i kris finns i krishanteringsdirektivet.² Direktivet har i svensk rätt framför allt genomförts i lagen (2015:1016) om resolution. Vissa delar av direktivet har genomförts i Riksgäldskontorets föreskrifter (RGKFS 2015:2) om resolution. Enligt lagen om resolution är Riksgälden utsedd till resolutionsmyndighet i Sverige, vilket innebär att det är Riksgälden som prövar frågor om åtgärder enligt lagen.

Enligt 5 kap. 5 § lagen om resolution får Riksgälden besluta att ett företag som omfattas av lagen ska upprätta register över sina finansiella avtal och andra avtal som kan få väsentlig betydelse vid resolution. Av 22 § förordningen (2015:1034) om resolution framgår att Riksgälden får meddela föreskrifter bland annat om vilka företag som ska upprätta register som avses i 5 kap. 5 § lagen om resolution, vad registren ska innehålla och när företagen ska ge in register för olika typer av avtal.

När krishanteringsdirektivet genomfördes i Sverige valde Riksgälden att inte meddela några föreskrifter om avtalsregister. Det fanns flera skäl för detta ställningstagande.³ Ett av skälen var att det enligt artikel 71.8 i krishanteringsdirektivet skulle tas fram tekniska standarder om vissa aspekter av kravet på att ha ett avtalsregister. Dessa tekniska standarder har antagits genom kommissionens delegerade förordning (EU) 2016/1712.⁴ I en bilaga till denna förordning framgår den information om finansiella avtal som registren åtminstone ska innehålla.

Det unionsrättsliga regelverket har även kompletterats genom att den Europeiska bankmyndigheten (EBA) har tagit fram riktlinjer för förbättring av möjlighet till resolution för institut och resolutionsmyndigheter

² Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012.

³ Se Riksgäldens Remisspromemoria – förslag till föreskrifter om resolution, Dnr 2015/711.

⁴ Kommissionens delegerade förordning (EU) 2016/1712 av den 7 juni 2016 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag med avseende på tekniska standarder för tillsyn som specificerar den information om finansiella avtal som de detaljerade registren minst bör innehålla och under vilka omständigheter kravet bör ställas.

EBA/GL/2022/01 (nedan benämnda som riktlinjerna). Dessa riktlinjer, tillsammans med Riksgäldens vägledning om riktlinjerna, innehåller viktiga förtydliganden av vad företag behöver göra för att förbättra resolutionsbarheten, bland annat vad gäller hållande av uppgifter i vissa register.

2.2 Regleringsalternativ

Ett alternativ till att meddela föreskrifter kan vara att utfärda allmänna råd. Allmänna råd är till skillnad mot föreskrifter inte bindande. Riksgälden bedömer att det finns behov av en bindande reglering för att säkerställa att syftet med förslaget uppnås. Även Finansinspektionen har bemyndigats att meddela föreskrifter med krav på upprättande av ett avtalsregister. Finansinspektionen har dock inte meddelat några föreskrifter med ett sådant krav. Mot den bakgrunden bedömer Riksgälden att det är lämpligt att den reglering som krävs sker genom ändringar i föreskrifterna om resolution.

2.3 Rättsliga förutsättningar

Enligt 22 § första stycket 7 i förordningen om resolution får Riksgälden meddela föreskrifter om vilka företag som ska upprätta register som avses i 5 kap. 5 § lagen om resolution, vad registren ska innehålla och när företagen ska ge in register för olika typer av avtal.

3. Motivering och överväganden

I det följande redogör Riksgälden för de föreslagna föreskrifterna.

3.1 Register över finansiella avtal

3.1.1 Allmänt

Finanskriser innebär i regel stora kostnader för samhället genom djupa och långdragna fall i produktion och sysselsättning. Det krishanteringsregelverk som finns i lagen om resolution, dvs. möjligheten att sätta ett institut i resolution, får rent allmänt anses innebära ett ökat skydd för samhället och samhällsekonomin i stort och för skattebetalarna. Även hushållen i egenskap av företagens kunder gynnas av ökad finansiell stabilitet.

Resolutionsförfarandet bygger på att hela eller delar av verksamheten ska kunna fortsätta att bedrivas om det krävs för att bevara den finansiella stabiliteten. Enligt förarbetena är syftet med ett avtalsregister att resolutionsmyndigheten ska kunna få tillgång till de uppgifter som behövs om ett företag försätts i resolution och att detta främjar resolutionens effektivitet.⁵ Ett register underlättar för myndigheten att snabbt kunna bilda sig en uppfattning om vilka finansiella avtal som ingåtts av företaget.

För att kunna genomföra en resolution på ett ändamålsenligt sätt är det viktigt att snabbt komma åt uppgifter om de avtal som är väsentliga för verksamheten, bland annat för att kunna tillfälligt skjuta upp uppsägningsrätten för avtalen. Genom ett avtalsregister kan relevanta uppgifter sammanställas i förväg och finnas tillgängliga. Detta främjar resolutionens effektivitet.

3.1.2 Krav på att upprätta register över finansiella avtal och vilka företag som ska omfattas

Riksgäldens förslag: Det ska i föreskrifterna (RGKFS 2015:2) om resolution införas ett nytt kapitel med bestämmelser om att upprätta register över finansiella avtal.

Kravet på att upprätta ett sådant avtalsregister ska gälla företag som avses i 1 kap. 1 § första stycket 1 och 2 lagen (2015:1016) om resolution och som är en resolutionsenhet, eller som är ett dotterföretag till en sådan resolutionsenhet.

⁵ Prop. 2015/16:5, s. 286.

Enligt gällande rätt finns det inte något krav på företagen att upprätta register över finansiella avtal. För att förbättra förutsättningarna för att genomföra en resolution på ett ändamålsenligt sätt finns det skäl att införa ett sådant krav. Bestämmelser om att upprätta ett sådant register bör införas i ett nytt kapitel i föreskrifterna om resolution.

Riksgälden har enligt lagen om resolution möjlighet att ställa krav på att upprätta register över finansiella avtal mot alla, eller vissa av, de företag som omfattas av 1 kap. 1 § första stycket lagen om resolution. De företag som räknas upp i denna bestämmelse är svenska kreditinstitut och värdepappersbolag samt vissa i Sverige hemmahörande företag som är finansiella institut, finansiella holdingföretag, blandade finansiella holdingföretag och holdingföretag med blandad verksamhet. Dessutom omfattas EES-filialer som är etablerade i Sverige.

Riksgälden bedömer emellertid att det i nuläget inte finns skäl att införa ett registerkrav för samtliga de företag som omfattas av lagen om resolution. Enligt lagen om resolution ska Riksgälden upprätta resolutionsplaner respektive koncernresolutionsplaner för företagen och hålla dem aktuella. När Riksgälden upprättar planerna ska myndigheten pröva i vilken utsträckning det är möjligt att rekonstruera eller avveckla institutet, eller moderföretaget i en koncern, genom konkurs, likvidation eller resolution på ett sätt som inte leder till en allvarlig störning i det finansiella systemet i EES. De företag vars konkurs eller likvidation bedöms leda till en sådan allvarlig störning anses vara s.k. systemviktiga företag. Det är således dessa företag som ska kunna försättas i resolution. Mot denna bakgrund anser Riksgälden att dessa företag bör omfattas av kravet på att upprätta ett register över finansiella avtal.

För närvarande har Riksgälden för nio företag (inklusive deras respektive resolutionsgrupper) beslutat om resolutionsplaner som anger att företaget ska vara föremål för resolutionsåtgärder. Det handlar om vissa av de större kreditinstituten, och dessa definieras i lagen om resolution som resolutionsenheter. Riksgälden bedömer mot den bakgrunden att de företag som är resolutionsenheter bör omfattas av kravet på att upprätta ett register över finansiella avtal. Vilka dessa företag är framgår av Riksgäldens webbplats.⁶

Riksgälden konstaterar att resolutionsenheter i vissa fall har dotterföretag som ingått finansiella avtal som kan vara av betydelse i en resolution. För att en resolution ska kunna genomföras på ett ändamålsenligt sätt behöver register över dotterföretagens finansiella avtal därför också finnas. Mot den

⁶ Beslut om resolutionsplaner och MREL - Riksgälden.se (riksgalden.se).

bakgrunden är det nödvändigt att register över sådana dotterföretags finansiella avtal också finns tillgängliga. Av den anledningen anser Riksgälden att det föreslagna kravet på att upprätta ett register över finansiella avtal även bör gälla för de företag som omfattas av 1 kap. 1 § första stycket 1 och 2 lagen om resolution och som är dotterföretag till en resolutionsenhet.

Det bör framgå av föreskrifterna vilka företag som ska omfattas av kravet på att upprätta ett register över finansiella avtal. Riksgälden föreslår därför att en ny bestämmelse införs i föreskrifterna om resolution som anger att ett företag som avses i 1 kap. 1 § första stycket 1 och 2 lagen om resolution och som är en resolutionsenhet, eller som är ett dotterföretag till en sådan resolutionsenhet, ska upprätta ett register över finansiella avtal.

Riksgälden konstaterar att kretsen av företag som enligt en resolutionsplan ska försättas i resolution och därmed anses vara en resolutionsenhet kan ändras över tid. Det innebär därmed att det över tid kan variera vilka företag som kan komma att omfattas av kravet på att upprätta ett register över finansiella avtal.

3.1.3 Finansiella avtal ska definieras

Riksgäldens förslag: Det ska i föreskrifterna införas en definition av finansiella avtal. Finansiella avtal ska definieras som de avtal som anges i artikel 2.1.100 a) – f) i krishanteringsdirektivet.

Lagen om resolution saknar en definition av vad som är ett finansiellt avtal. I artikel 2.1.100 i krishanteringsdirektivet finns en exemplifierande uppräkningslista av vilka avtal som kan anses utgöra finansiella avtal. De exempel som anges är värdepappersavtal, råvaruavtal, future- och forwardavtal, swappavtal, vissa avtal om interbanklån samt ramavtal för de uppräknade avtalen. Enligt Riksgäldens mening är det lämpligt att utgå från denna exemplifiering. De avtalstyper som uttryckligen räknas upp i definitionen i direktivet är de som bör omfattas av det nu föreslagna registret. I dagsläget ser Riksgälden inget behov av att ytterligare avtalstyper omfattas. Riksgälden föreslår därför att en definition av finansiella avtal införs i föreskrifterna och att de definieras som de avtalstyper som räknas upp i artikel 2.1.100 a) – f).

3.1.4 Vad avtalsregistret ska innehålla

Riksgäldens förslag: Ett avtalsregister ska omfatta finansiella avtal. För varje finansiellt avtal ska registret innehålla åtminstone de uppgifter som följer av bilagan till kommissionens delegerade förordning (EU) 2016/1712.

Företaget ska uppdatera registret löpande.

I 5 kap. 5 § lagen om resolution anges att Riksgälden får besluta om ett avtalsregister för såväl finansiella avtal som andra avtal som kan få väsentlig betydelse vid resolution. Riksgälden har således möjlighet att besluta att registret kan omfatta fler avtal än bara finansiella avtal.

Sedan lagen om resolution trädde i kraft har EBA antagit riktlinjer om resolutionsbarhet. I riktlinjerna (punkten 25) anges att instituten bör ha ett omfattande och sökbart register över kontrakt som betjänar alla relevanta tjänster. Mot bakgrund härav bedömer Riksgälden att det är tillräckligt att föreslå ett register som innehåller uppgifter om de finansiella avtalen.

Kommissionens delegerade förordning (EU) 2016/1712 omfattar en bilaga med en uppsättning av uppgifter om finansiella avtal. Riksgälden bedömer att de uppgifter som framgår av bilagan till förordningen är lämpliga att ingå i registret. Enligt Riksgäldens mening finns det i dagsläget inte något behov av att ytterligare uppgifter ingår i registret. Det finns naturligtvis inte något hinder mot att företagen själva kan föra ett register där fler uppgifter finns. Riksgälden föreslår mot den bakgrunden att det i föreskrifterna införs en bestämmelse om att registret för varje finansiellt avtal ska innehålla åtminstone de uppgifter som följer av bilagan till kommissionens delegerade förordning (EU) 2016/1712.

Registret behöver uppdateras så att det vid var tid innehåller korrekta och fullständiga uppgifter. För att åstadkomma det är det rimligt att det ställs krav på att företaget uppdaterar registret löpande. Det innebär till exempel att registret bör uppdateras när nya avtal ingås eller när befintliga avtal ändras på ett sådant sätt att det påverkar de uppgifter som finns i registret.

Bland de uppgifter som räknas upp i bilagan till förordningen finns namn på företagets motpart i ett avtal. Riksgäldens bedömning är att de avtal som registret ska omfatta är av sådan karaktär att det torde vara mycket ovanligt med motparter som är fysiska personer. För det fall en motpart skulle vara en fysisk person, eller det av annan anledning enligt förslaget ska läggas in uppgifter i registret som kan betraktas som personuppgifter enligt den så kallade dataskyddsförordningen⁷, bedömer Riksgälden att det enligt dataskyddsförordningen finns rättslig grund för behandlingen. Enligt förordningen gäller bland annat att en personuppgiftsansvarig får behandla personuppgifter om det är nödvändigt för att uppfylla en rättslig förpliktelse enligt EU-rätt eller svensk rätt, under förutsättning att den

⁷ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG.

personuppgiftsansvarige är ålagd att uppfylla den rättsliga förpliktelsen.⁸ Riksgälden bedömer att de föreslagna föreskrifterna utgör ett sådant åliggande som gör att personuppgifter får behandlas enligt dataskyddsförordningen.

3.1.5 Uppgiftslämning ur registret

Riksgäldens förslag: Ett företag ska till Riksgälden lämna de registeruppgifter som Riksgälden begär. Uppgifterna ska lämnas omedelbart om Riksgälden begär det.

Uppgifterna ska lämnas i ett vanligt förekommande elektroniskt format och vara strukturerade enligt bilagan till kommissionens delegerade förordning (EU) 2016/1712.

Ett resolutionsförfarande kan behöva gå mycket snabbt för att minimera risken för negativa effekter på samhällsekonomin och den finansiella stabiliteten. Det är därför viktigt att Riksgälden snabbt kan få tillgång till uppgifterna i avtalsregistret. Mot denna bakgrund föreslås därför att företagen bör ha en skyldighet att säkerställa att registret och uppgifterna i det kan lämnas till Riksgälden så snart som myndigheten behöver dem.

För att registret ska kunna användas på ett ändamålsenligt sätt bör uppgifterna lämnas i ett vanligt förekommande elektroniskt format och vara strukturerade på det sätt som framgår av bilagan till kommissionens delegerade förordning (EU) 2016/1712.

3.1.6 Samråd och samordning med Finansinspektionen

Riksgäldens bedömning: Förslaget till föreskriftsändringar innebär inte någon dubbelreglering av register över finansiella avtal. Det innebär inte heller något rapporteringskrav som behöver samordnas med den rapportering som sker till Finansinspektionen.

Både Riksgälden och Finansinspektionen har rätt att meddela föreskrifter med krav på upprättande av ett avtalsregister. Enligt förarbetena bör myndigheterna samordna sina krav för att undvika omotiverade skillnader beträffande de krav som ställs på företagen.⁹ Riksgälden har samrått med Finansinspektionen. Finansinspektionen har inte infört några krav på avtalsregister. Riksgäldens förslag innebär således inte någon dubbelreglering på området.

⁸ Se artikel 6 i dataskyddsförordningen.

⁹ Prop. 2015/16:5, s. 288.

Enligt förarbetena är det dessutom angeläget att företagen inte belastas av rapporteringskrav i onödan.¹⁰ Vissa av de uppgifter som kommer omfattas av det föreslagna avtalsregistret omfattas sannolikt av rapporteringskrav enligt EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (EMIR)¹¹. Sannolikt kommer vissa uppgifter att finnas i de transaktionsregister som EMIR omfattar. Enligt artikel 81.3 m) i EMIR gäller att ett transaktionsregister ska tillhandahålla nödvändiga uppgifter till bland andra resolutionsmyndigheter såsom Riksgälden.

Riksgälden konstaterar att förslaget på att införa ett krav på att upprätta register över finansiella avtal inte innebär något rapporteringskrav. Det kommer således inte att uppstå dubbla krav på rapportering. Riksgälden bedömer vidare att den rapporteringsplikt som följer av EMIR inte undanröjer behovet av ett register över finansiella avtal för de företag som berörs av Riksgäldens föreskrifter. För de ändamål som registret kan komma att användas av Riksgälden, är det inte tillräckligt att uppgifterna finns i transaktionsregister till vilka Riksgälden i sin tur måste vända sig för att få uppgifterna.

3.1.7 Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

Riksgäldens förslag: Ändringarna i föreskrifterna ska träda i kraft den 1 juli 2023. Bestämmelserna ska tillämpas från och med den 1 januari 2024.

Vid bedömningen av vid vilken tidpunkt de föreslagna ändringarna i föreskrifterna om resolution ska träda i kraft och börja tillämpas bör hänsyn tas till den tid det tar för företagen att anpassa sig till den nya ordningen. Riksgälden bedömer att det är rimligt att företagen efter ikraftträdandet får sex månader på sig att upprätta registren. Det bör ge de berörda företagen tillräckligt med tid att samla de relevanta uppgifterna i registret. Föreskriftsändringarna bör därför träda i kraft den 1 juli 2023 och börja tillämpas från och med den 1 januari 2024.

¹⁰ Prop. 2015/16:5, s. 288.

¹¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister.

4. Förslagets konsekvenser

I det följande redogörs för de konsekvenser som Riksgälden bedömer att de föreslagna föreskrifterna får.

4.1 Konsekvenser för samhället

Som tidigare nämnts i denna promemoria innebär finanskriser i regel stora kostnader för samhället genom djupa och långdragna fall i produktion och sysselsättning. Det krishanteringsregelverk som infördes i lagen om resolution, det vill säga möjligheten att sätta ett institut i resolution, får rent allmänt anses innebära ett ökat skydd för samhället och samhällsekonomin i stort och för skattebetalarna. Även hushållen i egenskap av företagens kunder gynnas av ökad finansiell stabilitet.

Resolutionsförfarandet bygger på att hela eller delar av verksamheten ska kunna fortsätta att bedrivas om det krävs för att bevara den finansiella stabiliteten. För att kunna genomföra en resolution kan det vara nödvändigt att snabbt komma åt uppgifter om de avtal som är väsentliga för verksamheten. Detta för att myndigheterna snabbt ska kunna bilda sig en uppfattning om vilka avtal ett företag har ingått samt att bland annat underlätta för myndigheterna att tillfälligt skjuta upp uppsägningsrätten för avtal som är viktiga för att kunna driva företagets verksamhet vidare. Genom ett avtalsregister kan relevanta uppgifter sammanställas i förväg och finnas tillgänglig för myndigheterna när de behöver den. Om ett krav på att upprätta ett register över betydelsefulla avtal inte finns riskerar ett resolutionsförfarande bli svårare att genomföra.

Det förslag som Riksgälden nu lägger utgör en liten del i det totala regelverket, men får ändå anses främja effektiviteten i resolutionsförfarandet. En rekonstruktion av ett systemviktigt företag gör att det kan återgå till normal – och stabil – verksamhet och tillhandahålla tjänster till sina kunder. Riksgälden bedömer att förslagen bidrar till ett ökat skydd för samhället, samhällsekonomin i stort och för skattebetalarna samt gynnar hushållen.

4.2 Konsekvenser för företagen

Föreskriftsändringarna är begränsade till att omfatta de systemviktiga företagen, det vill säga de företag som omfattas av resolutionsplaner som föreskriver resolutionsåtgärder. I dagsläget bedömer Riksgälden att nio kreditinstitut är systemviktiga. Dessa nio företag, och deras dotterföretag som omfattas av lagen om resolution, kommer därför att påverkas av förslagen. Det

handlar främst om kostnader för att upprätta och underhålla avtalsregistret. Det finns inte något behov av att ta särskild hänsyn till små företag vid föreskrifternas utformning då dessa inte berörs av förslaget.

Riksgälden bedömer att förutsättningarna för de företag som idag skulle beröras av förslaget varierar. Detta bland annat beroende på företagens storlek och komplexiteten i den verksamheten som de bedriver. Nämnade förhållanden påverkar troligtvis hur många avtal som ska omfattas av registret och den mängd uppgifter som företaget i sin tur måste sammanställa i registret. Riksgälden bedömer att samtliga företag som berörs har förutsättningar att upprätta någon form av digitala register, i det fall ett sådant register inte redan finns upprättat inom det berörda företagets verksamhet. Att upprätta ett nytt register, eller utveckla ett redan befintligt, kräver sannolikt att resurser läggs ned på att ta fram detta. Flera av de berörda företagen har dock sannolikt redan någon form av register eller sammanställningar över viktiga avtal vilka kan samordnas med det register som nu föreslås.

Riksgälden uppskattar att ett antal anställda eller konsulter måste sysselsättas under en period för att upprätta registret över finansiella avtal. Den tid som dessa personer behöver lägga ned på arbetet varierar sannolikt väsentligt, beroende på företagets verksamhet och förutsättningar. Det är mot den bakgrunden svårt att uppskatta den totala kostnaden för att upprätta registret. Riksgälden bedömer att kostnaden för företagen i genomsnitt kommer att vara ungefär 2 – 4 miljoner kronor för att upprätta ett register över finansiella avtal. Kostnaden kan emellertid bli väsentlig lägre om företaget redan har ett register eller sammanställningar över finansiella avtal som kan användas för att uppfylla det nu föreslagna kravet på ett register.

Det kommer även uppstå löpande kostnader för att vårda och uppdatera registret. Riksgälden bedömer att dessa kostnader i genomsnitt kommer att uppgå till omkring 50 000 – 200 000 kronor per år. Även denna kostnad kan naturligtvis variera stort beroende på företagets verksamhet och förutsättningar.

Riksgälden bedömer att dessa kostnader skulle ha mycket begränsade effekter för de berörda företagens arbetsförutsättningar, konkurrensförmåga eller villkor i övrigt. Mot bakgrund av att Riksgälden bedömer att bindande föreskrifter är det enda lämpliga regleringsalternativet har någon kostnadsuppskattning av andra regleringsalternativ inte gjorts.

Enligt riktlinjerna från EBA finns regler om register över avtal om relevanta tjänster i punkten (25) och om en förteckning över avtal som ingåtts enligt

tredjelandslagstiftning i punkten (78). Det finns inget som hindrar att dessa register/förteckningar samordnas på något sätt med det avtalsregister som Riksgälden nu föreslår krav på. Om någon form av sådan samordning sker torde kostnaden för företagen att upprätta de föreslagna avtalsregistren bli mindre än de belopp som angetts ovan.

Riksgälden bedömer att den förväntade kostnadsökningen som förslaget innebär får anses motiverad med hänsyn till förslagets positiva effekter i form av förbättrade förutsättningar för ett resolutionsförfarande.

4.3 Konsekvenser för Riksgälden

Riksgälden bedömer inte att förslagen innebär en ökad resursåtgång eller högre arbetsbelastning för Riksgälden.

Förslagen innebär förbättrade förutsättningar för Riksgälden att genomföra ett resolutionsförfarande.

4.4 Överensstämmelse med unionsrätten

De föreslagna föreskriftsändringarna står i överensstämmelse med unionsrätten.

4.5 Ikraftträdande

Särskild hänsyn har tagits när det gäller tidpunkten för föreskrifternas ikraftträdande, se avsnitt 3.1.7.

4.6 Speciella informationsinsatser

Riksgälden kommer att informera om de ändrade föreskrifterna på myndighetens webbplats (www.riksghalden.se). Det finns enligt Riksgäldens uppfattning inte behov av ytterligare informationsinsatser.